

1 ЛІДІЯ

Джеймс п'яний. Або під кайфом. А може, і те й те.

Уже три дні я не можу з ним поговорити. Він без упину розважається у нас вдома на вечірці, яку давно вже слід було завершити, при цьому спустошує пляшки одна за одною і поводить ся так, наче нічого не трапилось. Не розумію, як він так може. Схоже, Джеймс геть не переймається тим, що наша сім'я розвалилася.

— Гадаю, він так сумує.

Я поглянула на Сирила. Він єдиний знав про те, що сталося. Я розповіла йому про все того вечора, коли Джеймс обкурився і на очах у Рубі цілувався з Елейн. Адже хтось мав дотягти Джеймса до будинку, щоб Персі з батьком не довідалися, в якому він стані. Наші сім'ї дружили, тому ми із Сирилом знали одне одного з дитинства. І хоча я пообіцяла батькові нікому не розповідати про смерть мами до повідомлення в пресі, розуміла, що можу довіритися Сирилу і він нікому не вибовекає нашу таємницю — навіть Рену, Кешаву й Алістеру.

Без його допомоги я не пережила б останні кілька днів. Сирил зумів умовити батька дати поки що Джеймсові спокій. Хлопців же він переконав, що зараз не час ставити зайві запитання. Вони мовчали, але я відчувала, що їм несила бачити, як Джеймс себе губить.

Поки брат робив усе, щоб затуманити свій розум, я думала про те, що тепер буде зі мною. Мами більше немає. Матері Грехема теж — уже сім років минуло,

як її не стало. Малюк у моєму животі залишився без бабусь.

Так, ця думка не полишала мене. Щомиті вона вигулькувала в моїй голові: моя дитина ніколи не зможе обійняти бабусю. Хай йому грець, що зі мною не так?

Я нічого не могла із цим вдіяти. Думки жили своїм життям — вони зринали одна за одною, аж поки кошмарні сценарії майбутнього не поглинули мене цілком. Мене обступив такий сильний страх, що я не могла думати про щось інше. Три дні я перебувала в шоківому стані. Мабуть, щось усередині нас із Джеймсом зламалося, коли батько повідомив нам цю жахливу новину.

— Не знаю, як йому допомогти, — прошепотіла я, споглядаючи, як Джеймс цідить чергову порцію спиртного. Було боляче дивитися, як він страждає. Це не могло тривати вічно. Рано чи пізно він мусить повернутися до реальності. Гадаю, на світі є лише одна людина, яка зможе йому допомогти.

Я взяла телефон і вкотре набрала номер Рубі, але вона знову не відповіла. Хотіла б я на неї розгніватися, та не могла. Якби я заскочила Грехема з іншою, то теж воліла б якнайшвидше забути його.

— Ти знову їй дзвониш? — запитав Сирил, зиркнувши на телефон. Я кивнула, і він спохмурнів. Його реакція мене не здивувала. На думку Сирила, Рубі була авантюристкою, яка накинула оком на спадщину Джеймса. Я не поділяла цієї думки, але, якщо у Сирила складалося про когось негативне враження, переконати його у протилежному було доволі складно. У такий спосіб він турбувався про друзів.

— Джеймс нікого з нас не послухає. Гадаю, лишень Рубі змогла б зарадити цьому. — Я не впізнавала свого голосу. Він лунав холодно і глухо, втім, всередині все нуртувало.

Від болю я ледве трималася на ногах. Почувалася так, наче мое тіло зв'язали мотузками і я за стільки часу не змогла розплутати жодного вузла. Думки кружляли вихором — і цей вихор годі було зупинити. Усе видавалося безглуздим, і що більше я пручалася, то сильніше безсилля поглинало мене.

Я втратила чи не найважливішу людину у своєму житті. Я досі не розумію, як маю впоратися із цим. Мені був потрібен мій брат. Однак Джеймс шукав забуття і руйнував усе, що траплялося йому на шляху. Батька я бачила востаннє в середу. Зараз він у від'їзді, зустрічається з адвокатами і консультантами, щоб вирішити долю компанії «Бофорт». На похорон він не має часу — для цього він найняв організаторку, яку звать Юлія. Ця пані постійно вривається в наш дім так, наче є членом сім'ї.

Від однієї лише думки про мамин похорон до горла підступив клубок. Я різко відвернулася від Сирила, але він усе помітив.

— Лідіє... — прошепотів він і узяв мою руку.

Я висмикнула її і, не кажучи ні слова, вийшла з кімнати. Хлопці не мають бачити, як я плачу. Рано чи пізно терпець у них увірветься, і вони, попри засторогу Сирила, почнуть розпитувати. Вони ж не дурні. Джеймс ще ніколи не поводився так дивно. Навіть якщо і пускався берега, то завжди знав, коли треба зупинитися. Усі давно зрозуміли, що тут щось коїться. Так, Кешав ховав пляшки з бару, а Алістер зненацька змив в унітаз кілька грамів кокаїну Джеймса.

Я не могла дочекатися, коли вже розкриється ця таємниця. Через кілька хвилин, рівно о п'ятнадцятій годині, оприлюднять новину про мамину смерть, і тоді про це дізнаються не лише хлопці, але й увесь світ. Я вже уявляю заголовки в газетах і репортерів,

які юрмляться біля будинку і школи. Мене почало нудити, і я, похитуючись, пішла коридором, аж поки не опинилася в бібліотеці.

Лампи кидали тьмяне світло на незліченні стелажі, на яких стояли старовинні книжки в шкіряних палітурках. Сновигаючи по бібліотеці, я трималася за полиці, а мої коліна повсякчас тремтіли. Біля вікна стояло крісло, оббите червоним оксамитом. У дитинстві це було моє улюблене місце в будинку. Я завжди тут ховалася, коли хотіла відпочити від хлопців, від батька, від завищених очікувань (неминучих, якщо твоє прізвище *Бофорт*).

Я залилася гарячими сльозми. А тоді впала на м'яку оббивку, підігала ноги й обхопила їх руками. Сховавши обличчя в коліна, я тихо плакала.

Усе довкола було таке нереальне, немов кошмарний сон. Я хотіла б повернутися в те літо, півтора року тому, в той світ, в якому мама ще була жива, а Грехем міг міцно обійняти, коли мені було кепсько.

Втираючи однією рукою сльози, другою я дістала з кишені телефон. Коли розблокувала екран, то побачила на зап'ястку чорні сліди від туші.

Я зайшла в телефонну книгу. Номер Грехема досі був в обраних, хоча ми не розмовляли вже кілька місяців. Він не знає про дитину і тим паче про те, що моя мама померла. На його прохання я більше не дзвонила йому. І це було нестерпно. Протягом двох років ми спілкувалися мало не щодня — і раптом все увірвалося. Здавалося, що в мене була ломка.

А зараз... у мене стався рецидив. Я мимоволі набрала його номер і, затамувавши подих, стала вслухатися в гудки. Вони припинилися. Я заплющила очі, намагаючись збагнути: він прийняв виклик чи скинув його. Мені здалося, що я зараз утоплюся в безсиллі, яке так давно мучило мене.

— Більше жодних дзвінків. Як домовилися, — тихо сказав він. Його м'який, хрипливатий голос став останньою краплею. Мое тіло почало судомити від ридань. Я закрила рот рукою, щоб Грехем не почув цього.

Та було пізно.

— Лідіє?

Я вловила тривогу в його голосі, але не змогла вимовити бодай слово. Дихання почастишало і було вже невідкладне мені.

Грехем почав заспокоювати мене. Чути його було і нестерпно, і неймовірно приємно, і я щосили притискала телефон до вуха. Гадаю, голос був однією з причин, чому я в нього закохалася, — ще задовго до того, як ми вперше побачилися. Я згадала наші телефонні розмови, що тривали по кілька годин, згадала, як пашіло і боліло моє вухо, як я прокидалася, а Грехем досі був на зв'язку. Цей голос був такий м'який і тихий, глибокий і пронизливий, як його золотисто-карі очі.

З ним завжди було спокійно. Тривалий час він був моєю кам'яною стіною. Завдяки йому я змогла порвати з Грегом і рухатися вперед.

І хоча зараз мені було непереливки, мене сповнило відчуття захищеності. Лише сам його голос допоміг трохи прийти до тями. Не знаю, скільки я так проспиділа, але потік сліз поволі вичерпався.

— Що трапилося? — нарешті запитав він.

Я ж змогла вичавити із себе лише вимучений стогін.

Десь зо хвилюку він мовчав. Я кілька разів чула, як Грехем набирив у груди повітря, збираючись щось сказати, але в останню мить стримувався. Коли він знову заговорив, його голос лунав дуже тихо.

— Понад усе на світі я хотів би зараз приїхати до тебе і бути поруч.

Я заплющила очі й уявила, як він сидить у своїй квартирі за дерев'яним столом, таким старим, що

будь-якої миті може розвалитися. Грехем називає його «антикварним», а насправді стіл просто старий — він підібрав його на смітнику і покрив лаком.

— Я знаю, — пробурмотіла я.

— Але ти ж розумієш, що я не можу?

У залі щось впало і розбилося. Я почула дзвін скла і чийсь крик. І цей крик допоміг мені отямитися. Я не могла допустити, щоб Джеймс ще й поранився.

— Пробач, що подзвонила, — прошепотіла я тремтливим голосом.

Серце вискакувало з грудей, коли я полишала цей затишний куточок, щоб поглянути, чи все гаразд з моїм братом.

ЕМБЕР

Моя сестра занедужала.

За звичайних обставин я сказала б, що так буває, — на календарі грудень, на вулиці мінусова температура, і, хоч куди прийдеш, хтось кашляє і шморгає носом. Тому це лише питання часу, коли ти підхопиш вірус.

Та ось справа в тому, що Рубі ніколи не хворіє. Ніколи.

Коли вона три дні тому повернулася пізно ввечері й, не промовивши ні слова, пішла спати, я не звернула на це уваги. У неї щойно закінчилися співбесіди в Оксфорді, й це, звісно, виснажило її не лише морально, а й фізично. Та коли наступного дня вона заявила, що застудилася і не піде до школи, мене обступили сумніви. Всі знають, що Рубі навіть із гарячкою поплентається на уроки, щоб не пропустити чогось важливого.

Сьогодні субота, і на душі в мене тривожно. Рубі майже не виходить із кімнати. Вона лежить у ліжку, читає книжки і вдає, що її очі червоні від нежитю. Та

мене в дурні не пошиєш. Сталося щось жахливе, і я божеволію від того, що вона нічого не розповідає.

Через шпарину у дверях бачу, як вона помішує ложкою суп, так і не доторкнувшись до нього. Не пригадую, щоб колись бачила її в такому стані. Бліда, під очима синці, які щодня стають усе темніші. Немите й нечесане волосся спадає на обличчя, а одяг той самий, що і вчора, і позавчора. Хоча зазвичай Рубі — втілення організованості. І це стосується не лише уроків, а й зовнішнього вигляду. Я і не знала, що вона має ці розтягнуті лахи.

— Припини стирчати у мене під дверима, — це пролунало так несподівано, що я аж здригнулася. А тоді вдала, ніби саме збиралася зайти до неї.

Рубі зиркнула на мене і поставила на тацю тарілку із супом. Я придушила важке зітхання.

— Якщо не з'їси суп, тобі перепаде на горіхи, — вигукнула я, кивнувши на тарілку, але погроза не подіяла. Рубі лишень знизала плечима.

— Можеш починати.

Ошелешена, я примостилася на край ліжка.

— Ці кілька днів я намагалася не турбувати тебе, бо бачила, що тобі не до розмов, але... я справді непокоюся.

Рубі натягнула ковдру до підборіддя, і тепер я бачила тільки її голову. Погляд у неї був затьмарений, схоже, в цей момент вона знову переживала свій біль. Та за мить Рубі повернулася до реальності — чи вдавала, що повернулася. Від минулої середи в її очах з'явився дивний проблиск. Здавалося, що тут присутне лише її тіло, а душа десь в іншому місці.

— Я просто застудилася. Це скоро мине, — промовила вона якимось неживим голосом, який можна почути під час очікування на гарячій лінії. Наче її підмінили роботом.